Rok 1930. Zeszyt 33.

WALKA Z BOLSZEWIZMEM

MIESIĘCZNIK BEZPARTYJNY I NIEZALEŻNY
POŚWIĘCONY OBRONIE POLSKI
PRZED BOLSZEWICKO-KOMUNISTYCZNYM NAJAZDEM.

Uwagi o rewolucji komunistycznej.

Wybory do Sejmu i Senatu.

Obrona przed sowieckim dumpingiem.

Cena zeszytu 1 złoty.

TREŚĆ ZESZYTU:

Walka z bolszewizmem jest pismem, reprezentującem poglądy i działalność Centralnego Biura Porozumienia Organizacyj Współdziałających w Zwalczaniu Komunizmu.

Adres: Warszawa, Widok Nr. 5.
tel. 342-3o.

Zeszyt 33-ci obejmuje listopad i grudzień 1930 r. Wszyscy stali prenumeratorzy otrzymają spis treści rocznika 1930-go. Spis zostanie dołączony do zeszytu 33 lub 34-go.

Miesięcznik „Walka z bolszewizmem“ i wydawnictwa „Dobrej Prasy“ na wystawie prasy katolickiej w Brukseli.

I. Uwagi o rewolucji komunistycznej.

Rewolucji nie przygotowuje lud, ale trzeba przygotować lud do rewolucji.

Włodzimierz Uljanow-Lenin.

Rewolucja jest typowem zjawiskiem nie rozwoju życia społecznego, lecz choroby społecznej, nie fizjologji społecznej, lecz społecznej patologji.

Stanisław Grabski. [1])

Gdy państwo słabnie, opanowują je ludzie najlepiej uzbrojeni.

Pierre Gaxotte. [2])

Rewolucja proletarjacka oznacza wtargnięcie gwałtu w dziedzinę stosunków materjalnych. Okres przejściowy charakteryzuje się bezlitośnem zgnieceniem oporu. Zawojowanie władzy przez proletarjat jest obaleniem za pomocą gwałtu władzy burżuazyjnej, zniszczeniem kapitalistycznego aparatu państwowego (armji, policji, hierarchji, sądów, parlamentu i t. d.) oraz zastąpieniem go przez nowe organy proletarjackiej władzy, będącej przedewszystkiem narzędziem zgniecenia eksploatatorów. Państwo sowieckie pozbawia praw politycznych wszystkich swoich wrogów klasowych; jest ono państwem uzbrojonego proletarjatu.

Wyjątek z programu Międzynarodówki komunistycznej. [3])

Bolszewizm nie jest systemem, formą ustroju społecznego, lecz skomplikowanym procesem społecznym, prowadzącym do rozkładu systemów istniejących.

Florjan Znaniecki. [4])

---

[1]) Stanisław Grabski, profesor Uniwersytetu Lwowskiego, autor dzieła p. t. *Rewolucja*, w którem przeprowadza znakomitą analizę „wielkiej rewolucji“. Z dzieła tego korzystamy w naszych rozważaniach.

[2]) Pierre Gaxotte, historyk, autor pracy p. t. *La Révolution Française.*

[3]) Cytujemy według urzędowego wydawnictwa sowieckiego p. t. *Projekt programmy kommunisticzeskogo Internacionała.* Priniat programnoj komissiej I. K. K. I. 25 maja 1928 goda. Str. 88. Gosudarstwiennoje Izdatielstwo. Moskwa, Leningrad 1928.

[4]) Florjan Znaniecki, profesor Uniwersytetu Poznańskiego, autor pracy p. t. *Upadek Cywilizacji Zachodniej*, zawierającej wiele cennych uwag o rewolucji bolszewickiej, które były przy opracowywaniu niniejszych rozważań bardzo pomocne.

* * *

Jeśli zdanie Lenina jest słuszne, że rewolucje są dziełem ludzi świadomie nad ich wywołaniem pracujących, to dla zwolenników ładu społecznego i normalnego rozwoju narodów ważną jest rzeczą jaknajdokładniejsze zbadanie czynników i sił rewolucję społeczną wywołujących, przejawów takiej rewolucji i skutków dla narodu z niej wynikających.

Bowiem przeprowadzenie tych badań daje punkt wyjścia dla celowej organizacji sił przeciwnych rewolucji, jako będącej — zdaniem wybitnych socjologów i historyków — objawem patologji społecznej, sprowadzającej „olbrzymią masę cierpienia, niezliczone zbrodnie, śmierć niewinną tysięcy ludzi, zniszczenie ogromne pożytecznych sił ludzkich, ruinę warsztatów pracy, tem dotkliwszą, im wyższe już formy przybrała technika gospodarcza w danym momencie historycznym, oraz redukcję sił intelektualnych narodu tem dla jego przyszłości dotkliwszą, im jest liczniejszy, a ogólny poziom jego oświaty niższy" [1]).

Z powyższych właśnie względów czynimy próbę zwięzłego ujęcia spostrzeżeń i rezultatów naukowych badań nad rewolucją, mając na oku przedewszystkiem ich znaczenie praktyczne.

I. Przygotowanie komunistycznej rewolucji.

1. Badania nad historją „wielkiej" rewolucji francuskiej i rewolucji rosyjskiej jasno wykazują, że dla przeprowadzenia przewrotu społecznego wcale nie jest niezbędnem, aby większość ludności świadomie dążyła do urzeczywistnienia jakiegoś określonego nowego ustroju. Nawet nie jest niezbędna świadoma akcja poważnej mniejszości. Wystarczy: a) istnienie nielicznej g r u p y [2]), dobrze zorganizowanej na zasadach militarnej karności, kierowanej niezłomną wolą i posiadającej zrozumienie celu i metod rewolucyjnego działania; b) istnienie n i e z a d o w o l e n i a m a s, które grupa rewolucyjna roz-

---

1) *Rewolucja,* str. 160.

2) Taką grupą jest obecnie partja komunistyczna w każdem państwie cywilizowanem, będąca ekspozyturą Międzynarodówki komunistycznej i rządu komunistycznego w Moskwie.

agitowuje, pobudza do walki, organizuje i doprowadza do zbrojnego wybuchu przeciwko władzy panującej [1]).

2. Dla pójścia mas za rewolucyjnymi przewódcami wcale nie potrzeba, aby każda jednostka ludzka, z których te masy się składają, znała i podzielała poglądy i zamiary grupy rewolucyjnej. Potrzeba natomiast, aby masy znajdowały w programach i hasłach tej grupy odbicie własnych pragnień i naodwrót, aby ogólnikowe, nieskrystalizowane, negatywne i pozytywne dążności mas były umiejętnieześrodkowywane w programach, hasłach i działalności rewolucjonistów i były połączone z ich własnemi hasłami i celami; wreszcie, aby były kierowane przeciwko panującemu politycznemu, społecznemu i gospodarczemu ustrojowi. Dlatego też osią propagandy komunistycznej jest wiązanie celów rewolucyjnych z konkretnemi gospodarczemi bolączkami szerokich mas ludowych i z ich politycznemi i społecznemi nienawiściami.

Lenin w tej sprawie taką pozostawił komunistom wskazówkę: „niepowodzenie następuje, jeśli inicjatorowie rewolucyjnego powstania nie przestudjowali ogólnej sytuacji politycznej, a w szczególności sytuacji międzynarodowej; jeśli sympatje większości ludności nie są po stronie partji; jeśli w armji nie rozbudzono żadnego niezadowolenia przeciwko panującemu ustrojowi; jeśli hasło powstania: „cała władza ludowi, ziemia chłopom“, nie zdobyło jaknajwiększej popularności; jeśli awangarda klasy robotniczej nie jest poparta przez niemożliwą do zniesienia sytuację mas; jeśli sytuacja ekonomiczna kraju daje nadzieję na pomyślne opanowanie kryzysu środkami parlamentarnemi” [2]).

3. Natężenie niezadowolenia mas z panującego ustroju jest tem większe:

a) im cięższa jest sytuacja polityczna i gospodarcza państwa;

b) im głębiej sięgnął rozkład moralnych podstaw, myśli i woli w organach władzy państwowej, nie umiejącej dać sobie rady z rosnącemi przed państwem trudnościami politycznemi, społecznemi i gospodarczemi;

c) im mniej władza państwowa orjentuje się w metodach, celach i zakresie działalności rewolucyjnej,

---

[1]) Marks, który zajmował się sprawą rewolucji i zbrojnego buntu już w 1852 roku (*Die Demokratie am Ruder*) twierdzi, że „bunt jest sztuką (umiejętnością) taką samą, jak wojna lub inne sztuki (umiejętności), podporządkowane określonym prawom“. Sztuka ta przedewszystkiem polega na przygotowaniu potrzebnego nastroju mas: agitacja powinna być doprowadzona „do najwyższego napięcia“, oraz „niezbędne jest gorączkowe przygotowanie techniczno-militarne sił rewolucyjnych“.

[2]) Sprawę zbrojnych wystąpień rewolucyjnych omawia Lenin w pracach: *Marksizm i wozstanje*, *Pis'ma k towariszczam*, *Dietskaja boleźń* i innych.

oraz im umiejętniej błędy rządu są przez grupę rewolucyjną wykorzystywane;

d) im systematyczniej i intensywniej prowadzona jest propaganda rewolucyjna w masach, operująca początkowo hasłami częściowemi (półrewolucyjnemi), później jawnie rewolucyjnemi i komunistycznemi;

e) im głębiej sięgnął rozkład moralnych podstaw, myśli i woli w całej warstwie przodującej narodu, dezorganizując ją i osłabiając możność celowego przeciwdziałania planowej akcji grupy rewolucyjnej.

Zespół tych czynników, wykorzystywanych przez grupę organizującą rewolucję, daje możność wytworzenia t. zw. „bezpośredniej sytuacji rewolucyjnej", do której zmierzają wysiłki agitacji i propagandy komunistycznej. Zauważyć przy tem należy, że opanowanie władzy przez komunistów (jakobinów) we Francji w końcu 1793 r. i opanowanie władzy przez komunistów (bolszewików) w Rosji w końcu 1917 r. nie nastąpiło natychmiast po obaleniu monarchji, lecz po pewnym czasie, gdy rewolucja „umiarkowana i postępowa" sama zaczęła się toczyć w dół ku anarchji, nie mając sił ani do opanowania trudności państwowych, ani do opanowania dzikich, pierwotnych instynktów mas. Zdając sobie z tego dobrze sprawę, rząd sowiecki i Międzynarodówka komunistyczna starannie opracowali metody i drogi świadomego przekształcania „burżuazyjnych rewolucyj" w rewolucje komunistyczne.

4. Akcja przygotowawcza do wywołania rewolucji komunistycznej, mającej na celu zniszczenie panującego ustroju, dąży konsekwentnie do podkopania w narodzie podstaw tego ustroju: religijności, moralności, rodziny, poszanowania prywatnej własności, patrjotyzmu, poszanowania prawa. Wszelka akcja komunistyczna jest nierozerwalnie związana z szerzeniem bezbożnictwa, amoralności we wszelkich postaciach, apoteozowaniem bezprawia i terroru rewolucyjnego, zwalczaniem uczuć patrjotycznych, szerzeniem haseł zniesienia prywatnej własności, propagowaniem haseł międzynarodowości i materjalizmu, działających destrukcyjnie na współczesną cywilizację europejską i ustroje współczesnych państw. Dla prowadzenia tej akcji na całym świecie Międzynarodówka komunistyczna, alter ego rządu sowieckiego, zorganizowała szereg specjalnych międzynarodówek: bezbożników, młodzieży, oświatową, sportów, pisarzów proletarjackich, kobiet i in.

5. W dobie obecnej sprzyjają wywołaniu rewolucji komunistycznej następujące czynniki:

a) nieświadomość mas ludowych co do skutków rewolucji komunistycznej dla nich samych;

b) światowy kryzys gospodarczy, pozbawiający pracy miljony ludzi, przyczem kryzys ten jest celowo pogłębiany przez rząd sowiecki: 1) drogą organizowania ruchów rewolucyjnych w Chinach, Indjach Brytyjskich, Indjach Holenderskich i w Afryce, t. j. na terenach. będących rynkami zbytu dla państw uprzemysłowionych, 2) drogą sowieckiego dumpingu [1]).

c) rozwój we wszystkich państwach partyj socjalistycznych, które choć jawnie do rewolucji powszechnej nie dążą, lecz chcą polepszać warunki bytu mas robotniczych i wiejskich przez odwoływanie się do nienawiści klasowej oraz przez środki gwałtowne, co nieuniknienie prowadzi masy na drogę rewolucji;

d) popieranie komunizmu przez żydostwo, istnieje bowiem dosyć danych „wskazujących, że Rosja bolszewicka znajduje najliczniejszych i najwierniejszych sprzymierzeńców wśród żydów w innych krajach i niema wątpliwości, że rozpowszechnienie bolszewizmu w całym świecie zachodnim byłoby w obecnej chwili zgodne z interesem imperjalizmu żydowskiego" [2]).

Istnieją jeszcze inne czynniki sprzyjające rewolucji komunistycznej w państwach cywilizowanych, jak egoizm, zmaterjalizowanie i krótkowzroczność klas posiadających i rozwój rozmaitych dążności, działających rozkładowo na współczesną cywilizację chrześcijańską, lecz pomijamy je w tych krótkich rozważaniach, wskazując tylko najważniejsze.

6. Gdy następuje wybuch rewolucyjny, jako reakcja przeciwko panującemu ustrojowi, nieuniknienie przybiera on formy destrukcyjne i wyzwala w tłumach pierwotne popędy niszczycielskie, będące buntem przeciwko cywilizacji, zespolonej ze znienawidzonym ustrojem politycznym, społecznym i gospodarczym. Popędy niszczycielskie zrewolucjonizowanych tłumów, podsycane nieliczącą się z ni-

---

[1]) Obszerne informacje o t. zw. dumpingu sowieckim ogłosił *Walka z bolszewizmem*, w zeszytach 30, 32 i 33-cim.

W stosunku do ruchów rewolucyjnych w kolonjach i ruchów mniejszości narodowych, Lenin wyrażał nadzieję, że uda się je bolszewikom „przekształcić w rezerwę rewolucyjnego proletarjatu, w sprzymierzeńca bolszewizmu". (*Osnowy leninizma*, str. 325 w kalendarzu komunisty na rok 1925. Moskwa).

[2]) Prof. Dr. Florjan Znaniecki: *Upadek Cywilizacji Zachodniej*, str. 79-ta.— Cytowany pogląd znalazł pełne uzasadnienie w historji komunizmu ostatnich lat 13-tu. Jeśli chodzi o Polskę, to według zdania wybitnych członków służby bezpieczeństwa publicznego 90% faktycznych kierowników komunistycznej akcji rewolucyjnej stanowią żydzi, jak również wśród członków partji komunistycznej i związku młodzieży komunistycznej żydzi są w przytłaczającej większości. W Rosji sowieckiej, w 1930 r. na 417 członków Centralnego Komitetu partji bolszewików było 127 żydów, wszyscy na kierowniczych stanowiskach.

czem propagandą nienawiści, wyładowują się w rzezi warstw zamożnych materjalnie, w rzezi elity intelektualnej narodu i w burzeniu wielowiekowego kulturalnego i cywilizacyjnego dorobku.

II. Stadja komunistycznej rewolucji.

Zasadnicze stadja współczesnej rewolucji komunistycznej dają się ująć w następujące punkty:

1. Rozpoczyna się rewolucja rozkładem moralnych podstaw, myśli i woli w łonie rządu, ujawniającym się w niezdolności przezwyciężenia politycznych, społecznych i gospodarczych trudności, stających przed państwem. Bez względu na to, czy rozkład ten rodzi bezczynność i ustępliwość władzy, jak było we Francji za Ludwika XVI, czy doprowadza do niekonsekwentnego, histerycznego i drażniącego naród targania cuglami władzy, jak było w Rosji za Mikołaja II, rezultat jest jeden: „przy pierwszych nieco silniejszych zamieszkach rząd pada, bo niema w nim woli bronienia się i bo nie bronią go własne jego wykonawcze organy, a większość warstwy rządzącej opuszcza go w chwili krytycznej" [1]).

2. Wkrótce po rozpoczęciu się procesu rozkładu w łonie władzy rządowej, zaczyna się zanik wpływu na masy, wywieranego przez rząd i instytucje państwowe. Masy zaczynają widzieć bezsilność władz wobec szeregu istotnych potrzeb państwa i ludności. Zaczyna się coraz ostrzejsza krytyka rządu, powstają podejrzenia i padają oskarżenia. Autorytet rządu stopniowo upada. Jeśli zaś rozkład moralnych podstaw, myśli i woli sięgnął głębiej w całą warstwę przodującą w narodzie, to autorytet i wpływ całej warstwy również maleje. A właśnie „rozmiar i potęga rewolucyjnego wstrząśnienia nie od siły rewolucyjnych organizacyj przedewszystkiem zależy, lecz od stopnia rozkładu woli i myśli w kierującej narodem warstwie i w organach władzy państwowej" [2]). Jeśli więc rozkład ograniczył się do sfer ściśle rządowych, to rewolucja też może być ograniczona do „wymiany osób" niezdolnych do rządzenia na umiejących rządzić, względnie przybierze formy tak zwanej „małej rewolucji". Gdy jednak rozkład objął całą warstwę rządzącą (we współczesnych państwach inteligencję i klasę posiadającą), to rewolucja nieuniknienie toczy się aż do zupełnej anarchji i komunistycznej dyktatury, niosąc gwałtowną zagładę warstwom dotąd przodującym. Według wskazań teoretyków komunizmu, każda rewolucja daje widoki (mniejsze lub większe) na przekształcenie jej w rewolucję komunistyczną. Dlatego zarów-

---

1) *Rewolucja*, str. 135.
2) *Rewolucja*, str. 138.

no akcja przygotowawcza grupy komunistycznej, jak i jej działalność po początkowym przewrocie rewolucyjnym, zawsze ma na celu skierowanie nienawiści mas przeciwko wszystkim warstwom w narodzie przodującym.

3. Następuje wybuch rewolucyjny, obalający znienawidzony rzad lub ustrój polityczny (początek upadku monarchji we Francji 14 lipca 1789 roku, upadek caratu 12 marca 1917 roku). Po tym wybuchu przychodzi okres, w którym istnieją jednocześnie dwie władze: „jedna będąca kontynuacją dążeń reformatorskich w łonie przodującej w narodzie warstwy, druga utrzymująca i utrwalająca kierowniczą swoją rolę w opinji tłumu, jego zawsze najmniej poczucia ładu społecznego i ciągłości historycznej posiadających przewódców zaburzeń, które upadek poprzedniej władzy w państwie spowowały" [1]). W dobie obecnej, gdy istnieje w Moskwie rząd, będący potężną światową centralą rewolucji komunistycznej, gdy w każdym kraju istnieją od trzynastu przeszło lat z dużym wysiłkiem pieniędzy i woli rozbudowywane organizacje komunistyczne, gdy masy są po ubiegłej wielkiej wojnie światowej wytrącone z równowagi i rozgoryczone pogłębiającym się kryzysem gospodarczym—odstęp czasu między obaleniem dotychczasowej władzy rządowej, a opanowaniem władzy przez komunistów, może być bardzo krótki lub może go nie być wcale. Przebieg wstrząsu rewolucyjnego i szybkość ewentualnego opanowania władzy przez grupę komunistyczną może w każdem państwie nieco odmienne formy przybierać, gdyż różne są warunki polityczne, społeczne i gospodarcze w rozmaitych państwach. Lenin twierdził, że... „rewolucja społeczna nie zrealizuje się inaczej, jak w postaci epoki, która łączy w krajach przodujących wojnę domową proletarjatu z burżuazją z całą serją demokratycznych i rewolucyjnych, a czasami też narodowych ruchów wyzwoleńczych wśród narodów nierozwiniętych, zacofanych i uciśnionych" [2]).

4. Gdy wreszcie następuje główny wstrząs rewolucyjny, skierowany przeciwko całej warstwie przodującej, to warstwa ta zostaje obalona przemocą przez masy, prowadzone za pośrednictwem emanacji grup pierwotnych (w Rosji były to „sowiety", czyli rady delegatów robotniczych, żołnierskich i chłopskich). Wstrząs ten przejawia się w masowej rzezi warstwy intelektualnej oraz w dzikiem, pełnem pierwotnej nienawiści, niszczeniu wartości kulturalnych. Dzikość tłumu jest świadomie podsycana przez członków grupy komunistycznej, dążą-

---

[1]) *Rewolucja*, str. 139.

[2]) Lenin, cytowany przez Bucharina w *Correspondance Internationale* z dnia 29.X.1927, str. 1539.

cej celowo do „fizycznego zniszczenia“ przeciwników komunizmu.

5. Rodzi się reakcja warstw przodujących, które organizują walkę z niszczącą naród i państwo rewolucją komunistyczną. Wyniki tej walki mogą być dwojakie: a) jeśli jest dostatecznie silna wola zwycięstwa w warstwach dotychczas przodujących, jeśli siły kontrrewolucji są należycie zorganizowane (jak np. miało to miejsce w Finlandji), jeśli reakcja jest szybka i dostatecznie silna, umiejąca wykorzystywać błędy grupy komunistycznej — to istnieje jeszcze możliwość fizycznego zgniecenia komunistycznej rewolucji; b) jeśli jednak kontrrewolucja jest zbyt słaba lub zbyt późno następuje, gdy rewolucja opanowała już centralne punkty strategiczne i arterje państwa — to losy kontrrewolucji mogą być takie, jak w Rosji w latach 1917 — 1920. [1])

6. Jeśli rewolucja komunistyczna zwycięża, to nastaje okres ostatecznej wściekłości mas, czyli dalszy okres rozwoju psychiki motłochu, spowodowany strachem przed możliwością kontrrewolucji. Terror, organizowany przez grupę komunistyczną metodami „naukowemi”, znajduje pełną aprobatę tłumów, które masowo mordują wszystkich, mających jakąkolwiek łączność z dawnemi warstwami przodującemi. Hasło rewolucji rosyjskiej brzmiało: wyrżnąć „burżujów”, aby nic na nasienie nie zostało.

7. Ale równocześnie pod osłoną haseł „wojny klasowej” grupa komunistyczna, jako jedyna zorganizowana grupa wtórna, poczyna tworzyć na gruzach dawnego ustroju i dawnej cywilizacji swoją centralistyczną władzę państwową, opartą na bezwzględnym terrorze i zniesieniu prywatnej własności. Niepohamowany terror „czrezwyczajek” (G. P. U.) i przemoc fizyczna, oraz skupienie wszelkich dóbr gospodarczych (zwłaszcza środków pierwszej potrzeby) drogą „socjalizacji, nacjonalizacji i kolektywizacji” (czyli poprostu drogą grabieży) w rękach grupy komunistycznej, dają jej możność kierowania zdziczałym motłochem. I masy „zwycięskiego proletarjatu” niepostrzeżenie dla siebie zostają w swojem własnem imieniu skute dyktaturą nad proletarjatem, będącą stokroć gorszym dla nich uciskiem, niż ucisk dawnego reakcyjnego rządu. [2])

8. Po opanowaniu państwa przez grupę komunistyczną następuje okres wojen z sąsiadami. Rosja sowiecka pro-

---

[1]) Porównaj: ***Droga do zwycięstwa, wykład teoretyczny o marksizmie i zbrojnem powstaniu,*** napisał komunista Alfred Langer. W streszczeniu ogłosiła ***Walka z bolszewizmem*** w zeszycie 8-ym, rocznik 1928.

[2]) Trocki w swojej książce *Terrorizm i kommunizm* pisze:. „Dyktatura partji komunistycznej utrzymuje się przez uciekanie się do wszelkiego rodzaju form przemocy“. (str. 71).

wadziła wojnę z Polską, Łotwą, Estonją, Finlandją, Chinami. Przewodca komunistów niemieckich Thälman ogłosił w listopadzie 1930 r. orędzie do proletarjatu sowieckiego, w którem jako cel komunistów po zagarnięciu władzy w Niemczech wskazuje odebranie Polsce, Francji, Belgji i Danji ziem, które w 1914 roku należały do cesarstwa niemieckiego.

9. Z rozwojem rewolucji rośnie anarchja ekonomiczna, społeczna i w końcu polityczna. Towarzyszą jej klęski głodu i choroby epidemiczne. Rośnie umysłowa i duchowa nienormalność ludu. [1]) Wybuchają powstania ludowe, krwawo tłumione. Komunistyczna dyktatura wyrzeka się chwilowo swoich komunistycznych doktryn gospodarczych, jak uczynił to Lenin w 1922 roku (okres „nepu“ w Rosji), byle tylko przetrwać najcięższe pod względem gospodarczym i politycznym czasy. Później jednak rząd komunistyczny znów wraca do swoich doktryn, choć w praktyce stają się one coraz bardziej podobne do kapitalizmu państwowego i prowadzą do jawnego niewolnictwa. Bucharin nazwał ustrój Rosji sowieckiej pod rządami Stalina ustrojem wojenno-feodalnym. Dziś jesteśmy świadkami wysiłków, zmierzających do zrealizowania w Rosji pięcioletniego planu „socjalistycznego uprzemysłowienia”, który nie tyle ma na celu gospodarcze podniesienie kraju, ile uniezależnienie przemysłu wojennego S.S.S.R. od zagranicy, a to w przewidywaniu dalszych wojen, do których Sowiety, państwo najbardziej zmilitaryzowane na świecie, intensywnie się sposobią.

10. Rewolucja komunistyczna, po pokonaniu swoich wrogów wewnętrznych w państwie, organizuje intensywną ekspansję rewolucyjną nazewnątrz. Ekspansja ta wynika zarówno z zasadniczych celów grupy komunistycznej (cel główny: rewolucja światowa), jak i z konieczności zdobycia nowego żeru rewolucyjnego i środków materjalnych dla wypalającej się i samopożerającej się rewolucji w państwie, w którem grupa komunistyczna władzę opanowała. Lenin już w 1919 roku pisał, że... „istnienie sowieckiej republiki obok państw imperjalistycznych długo trwać nie może; w końcu albo bolszewickie państwo, albo inne państwa zwyciężą”. [2]) Dlatego też S.S.S.R., obejmujący około szóstej części ziem globu i około 140 miljonów ludności, jest traktowany przez międzynarodową grupę komunistyczną jako podstawa światowej rewolucji i teren do wyciskania niezbędnych dla jej wywołania środków. Dla przeprowadzenia tej światowej rewolucji, a raczej dla podporządkowania świata dyktaturze komunistycznej i czynnikom za nią stojącym, utwo-

---

[1]) Por. *Upadek Cywilizacji Zachodniej*, str. 95.
[2]) *Pełny zbiór dzieł Lenina*, tom XVI, str. 102.

rzono t. zw. Międzynarodówkę komunistyczną (III-cią Międzynarodówkę, Komintern) z siedzibą w Moskwie, która jest centralą jedynej światowej partji komunistycznej, mającej swoje jawne i tajne oddziały we wszystkich państwach. Międzynarodówka ta mobilizuje, organizuje i centralizuje wszystkie czynniki, działające rozkładowo na cywilizację europejską. [1]) Państwa zaś cywilizowane znajdują się raczej w defensywie wobec tego coraz śmielej prowadzonego ataku i zdają się słabo orjentować w powadze grożącego niebezpieczeństwa.

Jaki będzie dalszy przebieg światowej rewolucji komunistycznej, zapoczątkowanej w Rosji, przewidzieć trudno. Rewolucję francuską zlikwidowała dyktatura militarna. W Rosji sowieckiej odbywa się obecnie proces centralizowania władzy państwowej w rękach jednego człowieka, względnie w rękach bardzo nielicznej grupy. Ale ani na chwilę nie ustaje ekspansja rewolucyjna S.S.S.R. nazewnątrz.

III. Przeciwdziałanie komunistycznej rewolucji.

Bucharin, wybitny teoretyk komunizmu i przewodniczący Międzynarodówki komunistycznej, pisał w 1927 roku... „że rewolucja światowa, to nie jest coś, co będzie, lecz coś, co już ma miejsce. To nie jest coś, co jest tylko przewidywane w nieznanym okresie, lecz coś, co istotnie się zbliża"[2]). Słowa te znajdują potwierdzenie w faktach: kwiecień 1925 powstanie w Marokku, sierpień 1925 powstanie w Syrji, maj 1926 strajk generalny w Anglji, lipiec 1928 powstanie w Wiedniu, maj 1929 powstanie w Berlinie, w 1930 roku powstania w Indjach, rozruchy w Egipcie, od kilku lat rewolucja w Chinach, strajki i drobniejsze rozruchy we wszystkich państwach. A faktem najważniejszym jest istnienie S.S.S.R. i Międzynarodówki komunistycznej, otwarcie pracujących nad wywołaniem światowej rewolucji. Nie wolno na to oczu zamykać, jeśli nie chcemy, aby nadchodzące jutro nie było dniem pędzenia nas i naszych dzieci jak trzody do rzeźni, zwanej czrezwyczajką.

Istnieje całkowita pewność uniemożliwienia rewolucji komunistycznej przez mądrą politykę rządów i przez wytężoną pracę warstw przodujących nad masami.

Punkty wyjścia daje nam analiza przygotowania rewolucji komunistycznej i jej stadjów, przeprowadzona powyżej.

---

[1]) Obszerne informacje i dokumenty o działalności Międzynarodówki komunistycznej podają roczniki *Walki z bolszewizmem*, wychodzące w postaci wszechstronnego informatora antykomunistycznego.

[2]) *Correspondance Internationale* z dn. 29.X.1927 r. str. 1539. (Oficjalny organ Międzynarodówki komunistycznej).

Spróbujemy więc nakreślić w ogólnych zarysach wytyczne działalności, zmierzającej do sparaliżowania wysiłków grupy komunistycznej.

Zadania rządów.

1. Pierwszym i naczelnym warunkiem jest, aby w skład rządu wchodzili ludzie z silną wolą i dużemi kwalifikacjami do rządzenia, dający sobie dobrze radę z wielkiemi obecnemi trudnościami państwowemi, zorjentowani w taktyce i celach grupy komunistycznej, umiejący osłabiać wpływ tej grupy na masy i zdecydowani grupę tę zniszczyć.

2. Organizacja policji i żandarmerji, dostatecznie silnych liczebnie, powinna uwzględniać nowoczesne w tej dziedzinie doświadczenia. Policja i żandarmerja powinny być dobrze opłacane, doskonale wyszkolone, uzbrojone i uświadomione co do taktyki i ewentualnych skutków akcji grupy komunistycznej; kierownictwo powinno spoczywać w rękach ludzi, którzy dali dowody przytomności umysłu i rozwagi w krytycznych sytuacjach; kierownictwo to powinno posiadać opracowane w porozumieniu z władzami wojskowemi plany obrony stolicy i ważnych strategicznych i komunikacyjnych punktów w całem państwie[1]).

3. Akcja obronna i represyjna rządu w stosunku do komunistów, którzy państwo chcą zniszczyć, musi być oparta na prawie. Z tego względu szereg państw wprowadził, drogą przez konstytucję i prawa przewidzianą, specjalne ustawy antykomunistyczne. Są to państwa: Brazylja, Bułgarja, Chili, Chiny, Egipt, Estonja, Finlandja, Grecja, Italja, Hiszpanja, Japonja, Jugosławja, Łotwa, Węgry. W wielu innych państwach sprawa takiej ustawy jest przedmiotem badań. Ustawa antykomunistyczna, aby mogła skutecznie spełniać swoje zadanie, musi odpowiadać następującym tezom:

a) Karać zbrodnie i przestępstwa komunistyczne przeciwko własnemu i innemu państwu, jak również zbrodnie i przestępstwa popełnione zagranicą przeciwko państwu, którego obywatelem jest przestępca.

b) Nie ograniczać kar do czynów popełnionych publicznie.

c) Karać nietylko samo przestępstwo, ale i jego usiłowanie, a nawet przygotowanie.

d) Uznać za niedopuszczalne piastowanie mandatu funkcjonarjusza publicznego, urzędnika, radnego, posła, a nawet pracownika instytucji użyteczności publicznej, czy fabryki pracującej dla państwa, a w szczególności dla wojska, ze stanowiskiem członka lub zwolennika ugrupowania komunistycznego. Uznać za niedopusz-

---

[1]) Obszerniej omawiam tę sprawę w rozdziale *Obrona stolicy* w pracy *Obrona Polski przed bolszewizmem*, str. 35—37, wydanie „Dobrej Prasy", Płock.

czalne wystawianie jakichkolwiek list wyborczych przez jawne lub zamaskowane ugrupowania komunistyczne.

e) Ze względu na zbrodniczy charakter działalności Międzynarodówki komunistycznej, każde ugrupowanie, znajdujące się z nią w łączności organizacyjnej, winno być uznane za nielegalne.

f) Wyłączyć sprawy komunistyczne z kompetencji sędziów przysięgłych.[1])

Niezależnie od wprowadzenia ustawy, należy dążyć do zawarcia konwencji międzynarodowej o wydawaniu w ręce sprawiedliwości zainteresowanych państw osób, które popełniły komunistyczne przestępstwo, jak to ma miejsce w stosunku do wszystkich innych zbrodniarzy kryminalnych. Uznawanie przestępców komunistycznych za przestępców politycznych jest nieuzasadnione, gdyż komunizm nie ma na celu jedynie zmiany ustroju politycznego, ale również zniszczenie wszystkich instytucyj i ideałów, na których opiera się dzisiejszy ustrój społeczny: religji, ojczyzny, wolności, sprawiedliwości, moralności, rodziny i własności. Przytem, dla spełnienia tych zadań, doktryna komunistyczna nakazuje to wszystko, co zwalczają kodeksy karne państw cywilizowanych: mord, grabież, oszustwo, rozwięzłość obyczajów itp. Kary przewidziane w ustawie powinny być tak obmyślane, aby nie robiły z komunistów „męczenników“ w oczach tłumów, lecz aby podrywały ich wpływ na masy.

4. Przy próbie jakiegokolwiek komunistycznego buntu należy z żelazną bezwzględnością dążyć do fizycznego zniszczenia grupy organizującej rewolucję komunistyczną, zdając sobie przytem sprawę, że wkrótce bolszewicka Moskwa przyśle nowych agentów rewolucyjnych. Jednak mocne i uzasadnione rozruchami represje odbiorą na pewien czas śmiałość poruszeń nowym agentom.

5. Rozumna polityka wewnętrzna rządu powinna być oparta na prawie i powinna uczyć masy poszanowania prawa; wzmacniać w narodzie moralność, instytucję rodziny, uczucia religijne, ofiarny patrjotyzm; osłabiać czynniki podkopujące podstawy współczesnej cywilizacji; popierać wszelką działalność zespalającą masy ludowe z warstwami w narodzie przodującemi. Jednem z zadań polityki wewnętrznej rządu winno być umiejętne przeciwdziałanie wykorzystywaniu przez grupę komunistyczną niezadowolenia mas w okresach kryzysów gospodarczych.

6. Celowe popieranie we wszystkich warstwach narodu wszelkich sił i organizacyj o ideologji sprzecznej z dążeniami organizatorów rewolucji komunistycznej; ułatwianie

---

[1]) Tezy powyższe oparte są na postulatach, wysuniętych na międzynarodowej konferencji prawników w Hadze 1927 r.

prowadzenia uświadamiającej propagandy antykomunistycznej, ilustrującej straszne skutki komunizmu dla najszerszych mas ludności.

7. Pozyskanie warstwy przodującej narodu dla akcji rządowej, mającej na celu zabezpieczenie państwa przed zamachami komunizmu.

8. Zerwanie stosunków handlowych z centralą międzynarodowej rewolucji komunistycznej, jaką jest rząd sowiecki w Moskwie, gdyż stosunki handlowe z tą centralą są w rezultacie niczem innem, jak dawaniem bolszewikom walut obcych na akcję rewolucyjną w krajach cywilizowanych i w kolonjach.

9. Zerwanie stosunków dyplomatycznych z rządem sowieckim, gdyż stosunki te dają świadectwo moralności i równouprawnienia komunistom w oczach mas, a wszystkie poselstwa, konsulaty i misje sowieckie zagranicą są niczem innem, jak sztabami komunistycznemi i centralami szpiegostwa. Niewątpliwie, państwa graniczące z S.S.S.R. znajdują się w szczególnie trudnej sytuacji i muszą tolerować stosunki dyplomatyczne z rządem sowieckim choćby przez wzgląd na nieprzyśpieszanie wywołania wojny z S.S.S.R., a to tem bardziej, że wojna w Europie nie dałaby się prawdopodobnie zlokalizować, mogłaby łatwo przekształcić się w nową wielką wojnę i w ostatecznym wyniku przyniosłaby triumf bolszewickiego rozkładu. Niezależnie jednak od tych słusznych obaw nawet i państwa granicące z S.S.S.R. mogą swoje stosunki dyplomatyczne z sowiecką Moskwą znacznie ograniczyć, co tylko korzyść by im przyniosło.[1])

10. Współdziałanie w tworzeniu międzynarodowego porozumienia państw przeciwko atakującej międzynarodowej centrali komunistycznej w Moskwie. Takie porozumienie zaczyna powstawać w dziedzinie policyjnej. Czas, aby wyraźnie sprawę postawić i w innych dziedzinach, dążąc do okazywania sobie nawzajem pomocy przez państwa cywilizowane przeciwko wspólnemu wrogowi.

Zadania warstw przodujących.

1. W warstwach przodujących spoczywa duża energja antykomunistyczna w stanie biernym. Przekształcenie tej biernej energji w czynną jest naczelnem zadaniem rozumnej akcji antykomunistycznej.

---

[1]) Modne jest dziś w Polsce zdanie, że wojny zespalają naród. Ci, którzy tak twierdzą, nie wiedzą, że trzeba do tego specjalnych warunków: naród musi czuć, że wojna jest nieunikniona i konieczna, musi jasno rozumieć jej cele i chcieć je osiągnąć, choćby za cenę bardzo wielkich ofiar. Przykład Rosji i Austrji poucza, jak się kończy wojna, niewywołana żywotnemi interesami narodu.

2. Równocześnie z systematyczną działalnością nad przekształceniem biernej energji antykomunistycznej w czynną, należy przeprowadzić mobilizację tej energji drogą konsolidacji warstw przodujących pod hasłem zwycięstwa nad grupą organizującą rewolucję komunistyczną.

3. Ale konsolidacji nie należy rozumieć w ten sposób, że trzeba robić za wszelką cenę przymierza i koalicje z byle kim. Istnieje bowiem prawo socjologiczne, którego działanie możemy ciągle obserwować i sprawdzać, a które głosi, że w dużej i niedyscyplinowanej gromadzie nie zwycięża zdanie najrozumniejsze, lecz zdanie najbardziej skrajne.

4. Jednolity front antykomunistyczny winien być tworzony przez wszystkie organizacje, które z tytułu charakteru swojej pracy w istocie swej przeciwstawiają się komunizmowi. Komunizm atakuje wszystkie odcinki naszego życia państwowego, politycznego, społecznego i gospodarczego, więc również na wszystkich tych odcinkach należy organizować przeciwdziałanie, niedające się niczem zniechęcić i pewne swojego ostatecznego zwycięstwa.

5. Cała akcja antykomunistyczna, również i propaganda uświadamiająca wśród warstw przodujących i wśród jaknajszerszych mas ludności, musi być oparta na gruntownych studjach nad rewolucją komunistyczną. Trzeba wroga dobrze znać, aby móc go zwyciężyć. A w szczególności dla propagandy nigdzie nie znajdzie się tyle skutecznej broni, co w dokumentach, ilustrujących dyktaturę komunizmu nad proletarjatem w Rosji [1]).

6. Niedość jest jednak prowadzić negatywną akcję antykomunistyczną wśród mas. Jeśli się chce naprawdę skutecznie osłabić wpływ grupy komunistycznej na masy, to trzeba pracować nad zbliżeniem mas do warstw przodujących. Taką pracą jest każda praca społeczna, prowadzona nie dla doraźnych celów partyjnych, ale obliczona na dalszą metę i w celach rzetelnej służby narodowi i państwu. Praca taka daje trwały wpływ warstwy przodującej na masy.

7. Akcja antykomunistyczna warstwy przodującej i analogiczna akcja rządu powinny się nawzajem uzupełniać i wspomagać. Instytucje rządowe mają do swojej dyspozycji policję i żandarmerję, prowadzą więc akcję bezpośrednią przeciwko grupie komunistycznej i jej zwolennikom. Sądy

---

[1]) Ośrodkiem studjów nad komunizmem w Polsce jest redakcja miesięcznika *„Walka z bolszewizmem“* (Warszawa, Widok 5), oraz wydział naukowy *„Centralnego Biura Porozumienia Organizacyj współdziałających w zwalczaniu komunizmu“*. Placówką propagandy wśród mas jest *„Dobra Prasa“* w Płocku (Piekarska 5).

sądzą i karzą. Społeczeństwo zaś powinno dla obronnej działalności rządu wytwarzać w narodzie nastroje przychylne. Powinno też oddziaływać na rząd, aby represje przeciwko komunistom oparł na ustawie antykomunistycznej i prowadził planowo, metodami opartemi na wynikach studjów nad rewolucją i komunizmem. Społeczeństwo ponadto powinno prowadzić szeroką akcję propagandową, której żaden rząd sam przeprowadzić nie byłby w stanie.

8. Ważnym sposobem oddziaływania narodu na bieg spraw publicznych są wybory do samorządów i do parlamentu. Należy głosować tylko na organizacje i osoby, co do których jest całkowita pewność, że będą wytrwale i zdecydowanie prowadziły obronę państwa przed atakującym komunizmem.

9. Wiedząc, że grupa komunistyczna przygotowuje zbrojny bunt, trzeba zawczasu przygotowywać warstwy przodujące i masy do czynnego poparcia rządu w jego walce z zamachami agentur bolszewickiej Moskwy [1]).

10. W wypadku wybuchu rewolucyjnego, obalającego rząd dotychczasowy, warstwa przodująca powinna szybko i śmiało uchwycić ster władzy w państwie, natychmiast niszcząc siłą grupę komunistyczną.

11. Gdyby jednak utrzymanie władzy przez warstwę przodującą nie powiodło się i zaczęła się rozwijać t. zw. wielka rewolucja, to jeszcze istnieją widoki na jej złamanie. W tym celu należy dążyć do skoncentrowania sił, do utworzenia prawidłowej linji frontu i nieustannego atakowania sił rewolucji. W ostatecznym wyniku zwycięży zawsze ten, kto będzie miał silniejszą wolę zwycięstwa.

Zadania, stojące przed rządami i warstwami przodującemi.

1. „Należy pamiętać, że rewolucję francuską wywołało nie co innego, jeno impas skarbowo-gospodarczy, w jakim się ówczesna monarchja francuska znalazła“ [2]). Tej straszliwej lekcji historycznej zapominać nie wolno, zwłaszcza w obecnej dobie, gdy świat cały stoi w obliczu wielkiej przemiany gospodarczej. Przemiana ta polega na wzroście usamodzielnienia gospodarczego (tworzenia własnego przemysłu) tych państw i narodów, które przed wojną europejską konsumowały wyroby kilku wielkich państw uprzemysłowionych. Rynki światowe dla Anglji, Niemiec, Francji, Stanów Zjednoczonych — kurczą

---

[1]) W tych państwach, gdzie u steru rządu stoją socjaliści, lub grupy ignorujące niebezpieczeństwo rewolucji komunistycznej, sytuacja oczywiście znacznie się komplikuje.

[2]) *Rewolucja*, str. 165.

się. Wielki przemysł ogranicza swoją produkcję i zwalnia robotników. Rośnie armja ludzi bez pracy, niezadowolonych, często głodnych. Rewolucje w Chinach, Indjach i w Afryce pogłębiają ten kryzys, który dzisiaj dotyka już cały świat. Rosja sowiecka otwarcie głosi, że liczy na dalsze pogłębienie tego kryzysu, na dalszy wzrost bezrobocia i niezadowolenia mas, co ułatwi robotę wywrotową i wywołanie światowej rewolucji komunistycznej. Rządy państw cywilizowanych i warstwy przodujące wszystkich narodów, jeśli nie chcą iść biernie pod nóż rewolucji, muszą przeprowadzić wielką pracę nad planowem łagodzeniem rosnącego kryzysu, muszą planowo dostosowywać się do niedającej się już uniknąć zmiany układu sił gospodarczych w świecie, muszą wytężyć wszystkie siły, aby osłabić niezadowolenie mas i nie dać go przekształcić w wybuch rewolucyjny.

2. Ustrój polityczny współczesnych państw cywilizowanych został zdemokratyzowany. Ale obok demokratyzacji politycznej nie przeprowadzono demokratyzacji ekonomicznej. Taki stan rzeczy jest główną podstawą dla rozwoju ruchu rewolucyjnego, opartego o doktryny „wojny klasowej". Komuniści doskonale zdają sobie z tego sprawę i właśnie dlatego program działalności Międzynarodówki komunistycznej, jako jeden z celów, wymienia walkę z doktrynami głoszącemi przymierze między kapitałem i pracą [1]). Tu i ówdzie w poszczególnych państwach czynione są próby zainteresowania robotników w spokojnym, prawidłowym rozwoju przedsiębiorstw przez udział w zyskach, w formie t. zw. akcyj pracy czy w innej formie. Bardzo powoli jednak rośnie zrozumienie konieczności znalezienia zdrowej pod względem gospodarczym i sprawiedliwej pod względem społecznym podstawy harmonji między wszystkimi czynnikami, składającymi się na produkcję: między kapitałem, pracą umysłową i pracą fizyczną. A przyszłość świata w dużym stopniu zależy od tego, co będzie postępować szybciej: rozkład bolszewicki, oparty na niedomaganiach gospodarki dotychczasowej, czy też reorganizacja tej gospodarki na zasadach usuwających jej bolączki społeczne [2]).

3. „Społeczną podstawą naszej cywilizacji nowożytnej

---

[1]) *Inprecorr*, oficjalny organ Kominternu, w wydaniu niemieckiem z dnia 18 października 1924 r. w ten sposób precyzuje program Kominternu, czyli Międzynarodówki komunistycznej: „zwalcza ona wszelki wpływ burżuazyjny na proletarjat; walczy ona przeciwko religji; przeciwko wszelkiej innej filozofji, niż marksizm; przeciwko doktrynom, głoszącym przymierze między kapitałem i pracą; przeciwko oportunizmowi socjalistów, a przedewszystkiem głosi bezwzględną walkę klas".

[2]) W polskiej literaturze ekonomicznej ideę „uwłaszczenia robotników" przeprowadza i uzasadnia prof. St. Grabski w swojej *Ekonomji Społecznej* w tomie VII-ym p. t. *Stosunki robotnicze.*

jest organizacja o typie grupy wtórnej, którą zastąpiliśmy ustrój średniowieczny, gdzie instytucje grupy wtórnej opierały się na grupach pierwotnych. To znaczy, że dawniej osobnik cywilizowany był przedewszystkiem członkiem grupy pierwotnej — rodziny, klanu, parafji, cechu, gminy wiejskiej lub miejskiej, prowincjonalnego „towarzystwa" szlacheckiego, dworu, uniwersytetu, palestry i t. d.—i tylko za pośrednictwem tej grupy i jako jej członek brał udział w szerszych narodowych lub międzynarodowych organizacjach. Dzisiaj zaś większość wyższych zainteresowań kulturalnych człowieka znajduje zadowolenie w jego bezpośredniej przynależności do obszerniejszych, wtórnych grup, t. j. grup, których członkowie są ze sobą połączeni nie przez kontakt osobisty, lecz przez wspólny system objektywnych celów, w dążeniu do których każdy członek bierze udział. Państwo nowożytne, narodowa lub międzynarodowa organizacja przemysłu i handlu, uczeni i studenci we wszystkich krajach — oto przykłady takich grup wtórnych. Chociaż grupa pierwotna pozostaje wciąż jeszcze ogólnem podłożem naszego życia społecznego, jasnem jest jednak, że żaden z naszych nowoczesnych ideałów kulturalnych nie mógłby istnieć i rozwijać się bez owych ustrojów wtórnych i że ich upadek wystarczyłby do zniweczenia wyników kilku stuleci pracy konstrukcyjnej. Ze względu jednak na złożoność, na bezosobisty i abstrakcyjny charakter ustroju grupy wtórnej, tylko ograniczona liczba względnie wysoko rozwiniętych osobników może brać w nim udział czynny i świadomy i tylko rzadkie wybitne jednostki mogą nim skutecznie kierować. Niezmierna większość zaledwie zaczyna przerastać poziom grupy pierwotnej i powraca do metod ustroju pierwotnego przy każdej sposobności" [1]). A czemżeż jest rewolucja komunistyczna, jeśli nie zniszczeniem grup wtórnych przez organizację komunistyczną w oparciu o grupy pierwotne? Wszak obalenie przemocą w Rosji warstw przodujących narodu odbyło się za pośrednictwem masowej organizacji t. zw. „sowietów", czyli rad delegatów robotniczych, żołnierskich i chłopskich, będących bezpośrednim tworem grup pierwotnych. Dochodzimy tu do stwierdzenia pewnego błędu konstrukcyjnego nowoczesnych ustrojów społecznych i państwowych. Jeśli nie chcemy, aby błąd ten był nadal wyzyskiwany przez organizatorów rewolucji komunistycznej, należy grupy pierwotne bezpośrednio związać z całością ustroju społecznego i politycznego. Próbę w tym kierunku uczynił faszyzm przez swoją korporacyjną przebudowę Italji. Czy próba ta da pomyślne wyniki i jaką jeszcze ewolucję przejdzie, przedwcześnie byłoby dziś wyciągać wnioski. Faktem

[1]) *Upadek Cywilizacji Zachodniej*, str. 96.

jednak pozostaje, że ściślejsze zespolenie grup pierwotnych z warstwami przodującemi i interesami całości państwa, skierować może energję mas na drogę pożyteczną dla dalszego rozwoju cywilizacji, a organizatorom rewolucji wyrwie z rąk jeden z podstawowych czynników „walki klas".

* * *

Kończymy nasze wyliczenie dróg rozwoju sił rewolucji, jej stadjów — i dróg przeciwdziałania. Naszkicowaliśmy zaledwie zagadnienia, których rozwiązanie, naszem zdaniem, przyczynić się może do ocalenia cywilizacji. Materjał dowodowy ograniczyliśmy do najniezbędniejszego minimum, aby zyskać na przejrzystości wykładu. Niech rozwój wypadków będzie uzupełnieniem i wyjaśnieniem przedstawionych wywodów.

Czy rewolucja komunistyczna ogarnie i zniszczy cały świat? Czy też zostanie złamana i pozostanie najkrwawszą, najpotworniejszą lekcją dziejów? Nie wiemy. Ale to wiemy, że ocalenie państw, narodów i cywilizacji zależy — jak nigdy dotąd — od rozumu i siły woli rządów i warstw w narodach przodujących.

Masy nigdy nie są twórcze. Twórcze są tylko jednostki. Uwagi nasze o rewolucji komunistycznej kreślimy dla tych jednostek w narodzie polskim, które odczuwają niebezpieczeństwo rozkładu bolszewickiego, naszej Ojczyźnie grożące — i które mają niezłomną wolę Polskę przed tem niebezpieczeństwem obronić.

Henryk Glass.

II. Wybory do Sejmu i Senatu.

Listy komunistyczne w Państwowej Komisji Wyborczej.

W zeszycie 32-gim wskazywaliśmy, że komuniści i ugrupowania komunizujące zgłosiły następujące wyborcze listy państwowe do Sejmu:

(Nr. 3) *Jedność robotniczo-chłopska* (Stanisław Burzyński, Stanisław Łańcucki, Ignacy Kalaga)
(Nr. 5) *Blok lewicy socjalistycznej* (Bund i N. S. P. P.)
(Nr. 6) *Żydowski robotniczy komitet wyborczy Poalej-syon.*
(Nr. 8) *Białoruska robotniczo-włościańska lista „Zmahanie"* (Józef Gawryluk, Ignacy Dworczanin, Jan Grecki).
(Nr. 10) *Selańsko-robotnicza socjalistyczna „Jednist".*
(Nr. 13) *Zjednoczona lewica chłopska „Samopomoc".*
(Nr. 16) *Polska Partja Socjalistyczna „Lewica".*

Z pomiędzy dziewiętnastu zgłoszonych list do Senatu były dwie listy komunistyczne, a mianowicie:

(Nr. 3) *Jedność robotniczo-chłopska* (Konstanty Sypuła, Jan Hempel, Franciszka Lipska).

(Nr. 10) *Ukraińska selańsko-robotnicza socjalistyczna „Jednist"*.

Wskazywaliśmy również w poprzednim zeszycie, że celem wyborczej akcji komunistów jest: 1) propaganda rewolucyjna, 2) wykorzystanie trybuny parlamentu dla akcji wywrotowej, godzącej w Rzeczpospolitą.

Uświadomienie warstw przodujących w naszym narodzie co do celów komunizmu znacznie wzrosło od czasu wyborów w roku 1928. Nic też dziwnego, że obecnie w Państwowej Komisji Wyborczej badano bardzo uważnie powyższe listy, a po stwierdzeniu przez grafologa, że szereg podpisów na listach 8, 10, 13 i 16-tej jest pisanych jedną ręką, oraz po stwierdzeniu innych jeszcze nieformalności, unieważniono te listy.

Sprawa zatwierdzenia lub unieważnienia listy komunistycznej nr. 3 pod nazwą „Jedność robotniczo-chłopska" była przedmiotem obszernej rozprawy.

Generalny Komisarz Wyborczy p. Giżycki, przewodniczący Państw. Kom. Wyb., który miał w myśl postanowienia na posiedzeniu Państw. Kom. Wyb. z 10-X. zbadać sprawę tej listy, przedstawił wniosek, aby listę nr. 3 do Senatu unieważnić, jako nie zawierającą dostatecznej liczby podpisów, natomiast listę nr. 3 do Sejmu uznać za ważną.

Rozprawa w tym względzie dotyczyła dwu stron sprawy.

Jak wiadomo, w okresie wyborów z r. 1928 już istniała sprawa unieważnienia podobnej listy. Domagał się wówczas unieważnienia obóz B. B. i krytykował przedstawicieli stronnictw w Państw. Kom. Wyb., którzy nie mogli wypowiedzieć się za unieważnieniem. Brakło bowiem podstawy prawnej.

Otóż obecnie członek Państw. Kom. Wyb., p. Mirosław Sawicki, wskazał na tę podstawę prawną, mianowicie na art. 49-ty ustawy o ordynacji wyborczej, który mówi:

„1. Każda zgłoszona lista kandydatów może być oznaczona albo przez wskazanie stronnictwa, zgłaszającego listę, albo też innemi słowami, odróżniającemi listę od wszystkich innych.

2. Oznaczenia, zdolne wprowadzić w błąd wyborców, nie są dozwolone."

Oznaczenie listy komunistycznej nr. 3 brzmi: „Jedność robotniczo-chłopska". Obecnie jednak można już dokładnie udowodnić, że taka sama lista z r. 1928 była listą komunistyczną. W zakryciu tej prawdy podstawowej tkwi wprowadzenie wyborców w błąd, czego nie dopuszcza art. 49-ty ustawy.

Dokładne przedstawienie i uzasadnienie w tym względzie zawiera wniosek p. Sawickiego, zgłoszony w Państw. Kom. Wyb. ustnie 10-X. a pisemnie 16-X. w brzmieniu następującem:

Zważywszy:

1. Że nazwa listy nr. 3 „Jedność robotniczo-chłopska" zdolna jest wprowadzić w błąd wyborców, gdyż pod tą listą ukrywa się Komunistyczna Partja Polski, wszyscy bowiem kandydaci na posłów, wybrani z listy „Jedność robotniczo-chłopska", również pod tą nazwą zgłoszonej przy poprzednich wyborach do Sejmu i Senatu, stanowili Komunistyczną Frakcję Poselską w Sejmie Rzeczypospolitej Polskiej, jak to między innemi potwierdza oficjalny sowiecki Kalendarz Komunistyczny, za lata 1929 i 1930, na str. 689 (Gosizdat R.S.F.S.R. Moskwa 1930);

2. Że organizacje komunistyczne, działające na terenie całego świata, są ściśle uzależnione od dyrektyw Trzeciej Międzynarodówki Komunistycznej, czyli t. zw. Kominternu, co jest notorycznie wiadome i zostało niejednokrotnie potwierdzone, tak przez procesy sądowe, jak i urzędowe wydawnictwa komunistyczne, które również stwierdzają, że organizacje komunistyczne, niezależnie od nazwy zewnętrznej, pod którą występują w danym kraju, są cząstką jednej wielkiej organizacji wywrotowej, kierowanej z Moskwy przez Komintern i stanowią zupełnie uzależnione od niego i działające pod jego rozkazami sekcje;

3. _e regulamin dla sekcyj krajowych, a więc i dla Komunistycznej Partji Polski i jej frakcji poselskiej obowiązujący, jak to podaje Kalendarz Komunisty na 1928 r. (wydanie oficjalne) na str. 685 — 688, zawiera między innemi nakazy:

a) obowiązkiem sekcji jest tworzyć równocześnie z ruchem legalnym aparat organizacji nielegalnej, któryby w momencie decydującym dopomógł partji do spełnienia jej obowiązków wobec rewolucji (pkt. 3);

b) ... z obowiązkiem propagandy idei komunistycznej łączy się konieczność specjalnie energicznej i metodycznej propagandy w wojsku; niespełnienie tego obowiązku byłoby równoznaczne zdradzie zasad rewolucyjnych i sprzeczne z należeniem do Trzeciej Międzynarodówki (pkt. 4);

c) partje, chcące należeć do Trzeciej Międzynarodówki (a do niej należy również Kom. Part. Pol.) winny poddać rewizji osobisty skład swych frakcyj parlamentarnych i usunąć z nich żywioły niepewne; winny one podporządkować się nietylko w teorji, lecz i w praktyce kierownictwu Partji Komunistycznej (pkt. 11);

d) każda partja, należąca do Międzynarodówki Komunistycznej, winna przychodzić z pomocą wszystkim republikom sowieckim, walczącym z siłami kontrrewolucyjnemi; prowadzić ona winna niezmordowaną i z niczem nie liczącą się propagandę za przeszkodzeniem w transportowaniu amunicji i środków wojennych dla wrogów republiki Sowietów, prócz tego, legalnie czy nielegalnie, powinna być prowadzona wytężona propaganda wśród wojsk wysłanych dla zdławienia republik robotniczych (pkt. 14);

e) wszystkie uchwały Kongresu Międzynarodówki Komunistycznej, jako też Komitetu Wykonawczego, są obowiązujące dla wszystkich partyj, należących do Trzeciej Międzynarodówki Komunistycznej.

4. Że cele komunizmu w odniesieniu do Polski, ogłoszone w sowieckiem wydawnictwie państwowem w r. 1928 (Projekt programmy Kommunisticzeskago Internacjonała, priniat programnoj komisjej I.K.K.I. 1928 str. 88, Gosudarstwiennoje Izdatielstwo — Moskwa, Leningrad 1928), streszczają się w opanowaniu władzy przez bolszewickich agentów, wymordowaniu przeciwników komunizmu, skonfiskowaniu wszelkiej własności na rzecz proletarjackiej republiki, a właściwie na rzecz dyktatury grupy komunistów,... a wreszcie w przyłączeniu podbitej Polski do „Związku Sowieckich Socjalistycznych Republik", tj. do S.S.S.R.;

5. Że w tych warunkach lista nr. 3 nie może być oznaczona rzeczywistą swoją nazwą i ogłoszona w „Monitorze", oraz rozplakatowana w całej Rzeczypospolitej Polskiej, gdyż organy wyborcze w postaci Komisji Państwowej i Komisyj Okręgowych, drukując i plakatując podobne listy kandydatów na posłów, często zagranicznych wodzów organizacji i byłych posłów polskich, sądzonych za zdradę (np. Łańcucki), dążących

jawnie i skrycie do zagłady Państwa Polskiego i zburzenia normalnych stosunków społecznych, popierałyby, jak to wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dn. 19.X.1922 r. (Zbiór Orzeczeń Izby do spraw wyborczych Nr. 10), czyny karygodne, a więc stawałyby się uczestnikami przestępstw, co dla organów władzy jest oczywiście niedopuszczalne;

6. Że Komisja Wyborcza ma prawo z urzędu skontrolować zgodność każdej listy z ustawą, jak to zostało wyjaśnione w tymże wyroku Sądu Najwyższego, i stwierdziwszy jej niezgodność z ustawą i Konstytucją, oraz że jest listą partji, będącej na usługach i w zależności od obcego państwa, jak w danym wypadku od Trzeciej Międzynarodówki i S.S.S.R., na tej zasadzie, jak również na mocy 2-go pkt. art. 49-go Ordynacji Wyborczej, nietylko ma prawo, lecz i obowiązek, samo takie zgłoszenie listy uważać wręcz jako niebyłe i przeto takiej listy żadnemu nie potrzeba poddawać badaniu, a należy ją wprost a limine odrzucić, jak to w innym wypadku wyjaśnił Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dn. 22 marca 1923 r. Nr. 77.

W tym stanie rzeczy potwierdzam na poprzedniem posiedzeniu zgłoszony wniosek, ażeby Państwowa Komisja Wyborcza z wyżej przytoczonych zasad uznała zgłoszoną listę nr. 3 pod nazwą „Jedność robotniczo-chłopska“ za niebyłą i a limine ją odrzuciła.

Wniosek ten, który w swem dokładnem opracowaniu przedstawia ważny wywód prawny szerszego znaczenia, udowadnia ponad wszelką wątpliwość, że komuniści występują pod inną nazwą (jak wykazało po wyborach z r. 1928 znalezienie się wszystkich posłów z tej listy w komunistycznej partji w Sejmie) oraz że takie występowanie ich pod inną nazwą jest wprowadzaniem w błąd wyborców i to w sprawach pierwszorzędnej wagi dla bytu państwa.

W rozprawie, otwartej w tym przedmiocie, p. Sawicki zauważył, że Komisarz Generalny, przedstawiając swój wniosek o uznanie listy nr. 3 do Sejmu za ważną, nie uwzględnił tej sprawy, mimo przepisu art. 49-go ustawy o ordynacji, oraz wyraził zdziwienie, że pismo Min. Spr. Wewn., zapytywanego o to przez Komisarza Generalnego, niedość dokładnie przedstawia listę nr 3 jako wyraźnie komunistyczną.

Przedstawiciel Klubu B.B., p. Podoski, oświadczył, mimo tak stanowczych danych, że nie widzi podstaw prawnych do unieważnienia tej listy, a oczywiście po takiem oświadczeniu B.B. także przedstawiciele grup lewicy i mniejszości stanęli na tem stanowisku.

Drugą stroną sprawy było ustalenie, czy pod zgłoszeniem listy nr. 3 znajduje się dostateczna liczba ważnych podpisów, t.j. przynajmniej po 500 z dwu okręgów wyborczych.

Generalny Komisarz Wyborczy oświadczył, że jest dostateczna liczba podpisów.

Gdy jednak do Gen. Kom. Wyb. skierowano pytania, w jaki sposób ustalono ważność podpisów, okazało się, że inaczej niż dla innych zakwestjonowanych list, mianowicie 8, 10, 13, 16-cie. Dla tamtych list wprowadzono badanie przez grafologa, które ustaliło pisanie znacznej ilości podpisów tą samą ręką, co spowodowało ich unieważnienie. Natomiast dla

listy 3 nie wprowadzono takiego samego zbadania i uznano podpisy za ważne bez tego.

Wobec tego członkowie Państw. Kom. Wyb. uznali, że niedopuszczalne jest różne badanie różnych list i zażądali sprowadzenia grafologa dla zbadania podpisów listy 3.

Rzeczywiście grafolog został sprowadzony i w czasie gdy Państw. Kom. Wyb. zajmowała się dalej swemi pracami, badał podpisy listy 3. Badanie to dało wyniki, obalające poprzednie twierdzenie o ważności podpisów. Mianowicie stwierdziło ono, że w ogólnej liczbie 668 podpisów z okręgu 21 (Będzin-Zawiercie) jest 149 podpisów złożonych jedną ręką; oprócz tego stwierdzono już poprzednio 53 podpisy nieważne jako nie wyborców; razem 202 podpisy nieważne; zostało zatem tylko 466 podpisów ważnych, a ustawa (art. 58) wymaga conajmniej 500 podpisów z każdego z dwu okręgów, dających podstawę zgłoszenia listy państwowej.

Wobec tego wyniku, na pytanie przewodniczącego, kto uznaje listę 3 za ważną, nie oświadczył się za tem ani jeden głos w Komisji i lista 3 została unieważniona jako państwowa, czyli komunistom zostało jeszcze zgłaszanie list w poszczególnych okręgach.

Przytaczamy cały powyższy opis przebiegu rozpraw nad listą jawnie komunistyczną, gdyż rozprawy te mają znaczenie zasadnicze i jeszcze raz dobitnie wykazują potrzebę wprowadzenia *ustawy antykomunistycznej*, o której piszemy na str. 235-tej.

W komisjach okręgowych.

Rzeczą wysoce zastanawiającą jest, że w komisjach okręgowych przedstawiciele ugrupowań niewątpliwie antykomunistycznych przeważnie nie wiedzieli, jak się do list komunistycznych ustosunkować, t. j. na jakiej podstawie żądać ich unieważnienia. Równocześnie zaś czynniki, reprezentujące władze i partję B. B., stały na stanowisku dopuszczania list komunizujących i komunistycznych. To ostatnie stanowisko spowodowane zostało prawdopodobnie chęcią utrudnienia sytuacji ugrupowaniom socjalistycznym i zastraszenia żywiołów narodowych, w praktyce zaś chybiło celu, powiększając tylko dezorjentację w masach co do prawnej sytuacji komunistycznej akcji w Polsce. Tak tedy w całym szeregu okręgów komuniści utrzymali swoje jawne i zamaskowane listy i stanęli do wyborów.

Wyniki wyborów.

Wyniki osiągnięte w wyborach do Sejmu przez listy wywrotowe, po odrzuceniu głosów unieważnionych, przedstawiają się w sposób następujący:

	głosów	posłów
Jedność robotniczo-chłopska (jawni komuniści)	232.013	4
P. P. S.-Lewica	7.958	—
Zjedn. lewica chłopska „Samopomoc“	22.919	1
Blok lewicy socjalistycznej (Bund i N.S.P.P.) . .	71.118	—
Poalej Syon lewica	19.208	—
Selańsko-rob. socjal. „Jednist“	23.722	—
Razem	376.938	5

Jeśli weźmiemy pod uwagę liczne unieważniania głosów i presję czynników administracyjnych, to powyższą liczbę zaokrąglić należy do 500.000 głosów. Tyle mniej więcej komuniści mają w obecnej chwili zwolenników w Polsce.

Dla uzupełnienia obrazu sił rewolucji społecznej u nas, należałoby podać zestawienia list głosów, które padły na listy socjalistyczne. Praktycznie jest to jednak bardzo trudne, gdyż w całym szeregu okręgów socjaliści występowali zblokowani z innemi ugrupowaniami, zgoła nierewolucyjnemi.

Wnioski ogólne.

Po wyborach często słyszy się zdanie, zwłaszcza wśród sfer przemysłowych i ziemiańskich, że siły komunizmu w Polsce słabną. Na poparcie przytacza się rezultaty wyborów. Zapomina się jednak, że w państwowej komisji wyborczej unieważniono większość list komunistycznych, a w okręgach, w których listy komunistyczne były dopuszczone, czynniki administracyjne robiły wszystko, aby nie dopuścić do jawnej agitacji komunistycznej i skrzętnie wyłapywały i niszczyły wszelkie komunistyczne druki wyborcze, a nawet numerki list i uwięziły sporą ilość czołowych komunistów. W tym stanie rzeczy rezultaty wyborów nie mogą być brane pod uwagę, jako miarodajny wskaźnik wpływów komunistycznych. Przy ocenie zaś sił komunizmu u nas należy liczyć się z dwoma czynnikami: a) siłą, rozgałęzieniem i sprawnością K.P.P., b) nastrojami rewolucyjnemi mas. Jeśli nasza dzielna policja dziś jeszcze może uwięzić większość przewódców komunistycznych i na 1 do 3-ch miesięcy zdezorganizować K.P.P., to jednak nastroje mas są coraz bardziej niepokojące i wrzenie rewolucyjne odczuwa się coraz mocniej. Natężenie niezadowolenia mas wzrasta, gdyż sytuacja gospodarcza jest coraz cięższa, o zarobki jest coraz trudniej, a posunięcia rządu (np. Brześć i metody wyborcze) często pogłębiają nastroje opozycyjne zarówno w warstwie przodującej jak i w masach, radykalizując te ostatnie coraz bardziej. Piszemy o tem z głęboką troską o przyszłość Polski, nie kierując się żadnemi motywami partyjnemi, ale również i nie cofając się przed powiedzeniem tego, co może przyczynić się do głębszego spojrzenia na przyczyny głuchego

pomruku szerokich mas. Jeszcze dziś jest pełna możność ocalenia Polski przed bardzo groźnemi wstrząsami wewnętrznemi. Jednak walka nie może być oparta tylko na zwykłej przewadze fizycznej. Musi być dana mocna podstawa prawna do walki władz państwowych z agentami komunizmu (mówimy o ustawie antykomunistycznej) i musi by prowadzona wytężona praca nad złagodzeniem politycznych i gospodarczych przyczyn niezadowolenia mas. Jeśli się to zaniedba, to pewnego dnia może siła fizyczna policji niewystarczyć na utrzymanie ładu w państwie.

III. Porozumienie Organizacyj Współdziałających w Zwalczaniu Komunizmu.

Czytelnicy nasi nieraz już byli informowani o pracach „Centralnego Biura Porozumienia Organizacyj Współdziałających w Zwalczaniu Komunizmu". Prace te, przez trzy lata prowadzone, nosiły charakter przygotowawczy i badały celowość utworzenia dużej organizacji ponadpartyjnej, łączącej kilkadziesiąt stowarzyszeń w Polsce, a mającej na celu wyłącznie zwalczanie komunistycznego rozkładu. Miło nam jest obecnie donieść czytelnikom, że prace przygotowawcze zostały pomyślnie ukończone, a „Porozumienie", które początkowo nosiło luźny charakter, jest dziś zwartem stowarzyszeniem, rozwijającem swoją działalność na podstawie statutu, zarejestrowanego w Komisarjacie Rządu m, st. Warszawy.

Dla orjentacji przytaczamy ważniejsze paragrafy wspomnianego statutu.

Nazwa i siedziba.

§ 1. Stowarzyszenie nosi nazwę „Porozumienie Organizacyj Współdziałających w Zwalczaniu Komunizmu" (skrót: „Porozumienie Antykomunistyczne"), jest organizacją bezpartyjną, działa na całym obszarze Rzeczypospolitej i ma siedzibę w Warszawie. Stowarzyszenie jest osobą prawną i posiada wszelkie z tego tytułu płynące prawa ogólne. D la Stowarzyszenia zastrzega się prawo używania pieczęci z umieszczoną jego nazwą.

Cel.

§ 2. Porozumienie Antykomunistyczne ma na celu zrzeszenie polskich stowarzyszeń społecznych, oświatowych, sportowych, zawodowych, gospodarczych, oraz polskich towa-

rzystw wydawniczych i poszczególnych osób, dla uzgodnienia i ożywienia działalności w zakresie zabezpieczenia narodu polskiego i Państwa Polskiego przed szerzoną w kraju propagandą rewolucji społecznej.

Środki.

§ 3. Do osiągnięcia swych celów Porozumienie Antykomunistyczne, z zachowaniem obowiązujących przepisów, zmierza przez:

a) prowadzenie i popieranie studjów nad zagadnieniami społecznemi i socjologicznemi, a w szczególności nad środkami przeciwdziałania rewolucji społecznej;

b) popieranie w społeczeństwie wszelkich poczynań zgodnych z celem Porozumienia;

c) pozyskiwanie współpracy stowarzyszeń, instytucyj i poszczególnych osób dla realizacji celu i zadań Porozumienia;

d) nawiązywanie kontaktu między stowarzyszeniami o celach zbliżonych do celu Porozumienia;

e) zakładanie oddziałów i ekspozytur, z zachowaniem miejscowych przepisów o stowarzyszeniach;

f) ogłaszanie artykułów w prasie, wydawanie własnego organu, prac naukowych i popularnych, książek, broszur, ulotek i t. p.;

g) urządzanie odczytów, zjazdów, wieców, konferencyj, zebrań, kursów, wystaw i t. p.;

h) współdziałanie z władzami państwowemi w akcji przeciwko propagandzie rewolucji społecznej.

Członkowie.

§ 4—§ 9. Członkami zwyczajnymi Porozumienia mogą być tylko osoby prawne (organizacje). Członkami czynnymi mogą być osoby fizyczne (jednostki). Członkami popierającymi mogą być zarówno osoby prawne, jak i osoby fizyczne.

Organy Stowarzyszenia.

§ 10 — § 20. Organami (władzami) Porozumienia są: a) Walne Zgromadzenie, b) Rada Naczelna, wybierana przez Walne Zgromadzenie, c) Centralne Biuro czyli Zarząd Główny, wybierany przez Radę Naczelną, d) Centralna Komisja Rewizyjna, powoływana przez Radę Naczelną.

Fundusze.

§ 21. Fundusze Porozumienia Antykomunistycznego powstają: a) ze składek członków, b) z dobrowolnych opłat Oddziałów, w wysokości ustalonej po porozumieniu Centralnego Biura z Biurami Oddziałów, c) z ewentualnych zasiłków społecznych i rządowych, d) z przedsiębiorstw i wydawnictw, e) z ofiar, darowizn, zapisów i t. p. Rachunkowość Porozumienia winna być prowadzona zgodnie z przepisami prawa i przyjętemi zwyczajami.

Oddziały.

§ 22. Dla urzeczywistnienia wskazanego w statucie celu i zadań, na terenie województwa lub mniejszym, mogą powstawać za zgodą Centralnego Biura Oddziały Porozumienia pod nazwą: „Porozumienie Organizacyj Współdziałających w Zwalczaniu Komunizmu —Oddział w... (np. Krakowie)".

§ 23. Oddziały korzystają z wewnętrznej autonomji, z zachowaniem miejscowych przepisów o stowarzyszeniach. Wszyscy członkowie zwyczajni i czynni z terenu Oddziału stanowią Radę Oddziału, która wybierze ze swego grona Biuro Oddziału (Zarząd) w składzie 7-miu osób. Skład Biura (Zarządu) Oddziału podlega zatwierdzeniu przez Centralne Biuro.

* * *

Pierwszymi członkami zwyczajnymi Porozumienia zostały stowarzyszenia, które brały udział w pracach przygotowawczych i zgłosiły uprzednio deklaracje przystąpienia. Członkami czynnymi Porozumienia zostały osoby, zasłużone na polu zwalczania propagandy rewolucji społecznej. Oficjalnym organem prasowym Centralnego Biura jest nadal miesięcznik „Walka z bolszewizmem", a placówką propagandową jest wydawnictwo: „Dobra Prasa".

Informując o tym ważnym etapie rozwoju akcji antykomunistycznej w Polsce, wyrażamy głębokie przekonanie, że społeczeństwo polskie we własnym interesie poprze moralnie i materjalnie prace Porozumienia Antykomunistycznego.

IV. Obrona przed dumpingiem sowieckim.

Ofensywa gospodarcza Sowietów, starająca się wywołać dezorganizację na rynkach państw nieomal całego świata, spowodowała ze strony tych państw kontrakcję, polegającą przeważnie na wydawaniu całego szeregu ochronnych rozporządzeń celnych. W poprzednich zeszytach poruszaliśmy już

częściowo sprawy obrony przed złośliwym dumpingiem sowieckim. Przytoczyliśmy niektóre środki zaradcze, stosowane przez Niemcy (zeszyt 30), oraz postulaty uchwalone przez VII-my międzynarodowy kongres „Entente Internationale" (zeszyt 32). Obecnie robimy krótki przegląd zarządzeń przeciwdumpingowych szeregu państw, zaznaczając, że przegląd ten nie obejmuje całokształtu zagadnienia, gdyż dzień każdy przynosi nowe informacje w tej dziedzinie.

Anglja. — Opinja publiczna w Anglji trzeźwo ocenia niebezpieczeństwo dumpingu sowieckiego. Związek Narodowy Fermerów Szkockich domaga się bojkotu zboża sowieckiego. Konferencja przedstawicieli dominjów angielskich uznała za konieczne przedsięwzięcie środków zaradczych. Partja konserwatystów zaaprobowała również to stanowisko. Komitet wykonawczy związku Izb Handlowych Anglji zwrócił się do rządu angielskiego z wezwaniem, w którem podkreśla pierwiastki amoralne, zawarte w samej zasadzie złośliwego dumpingu sowieckiego, oraz smutne konsekwencje, wypływające z tego faktu dla robotników angielskich. Federacja Przemysłowców Brytyjskich wystosowała do rządu memorjał z żądaniem wprowadzenia ograniczeń celnych dla towarów sowieckich. Mimo tego wyraźnego stanowiska społeczeństwa, rząd angielski nie przedsięwziął dotychczas żadnych środków zaradczych, stojąc na stanowisku, że należałoby wpierw przeprowadzić rewizję traktatu handlowego z Sowietami.

Austrja. — Zostało utworzone stowarzyszenie przedstawicieli zainteresowanych przedsiębiorstw, dla walki z dumpingiem sowieckim.

Belgja. — Rząd belgijski wydał zarządzenie, ograniczające wwóz i tranzyt towarów pochodzących z S. S. S. R. Do towarów tych zaliczone są m. in. następujące: owies, pszenica, żyto, jęczmień — w ziarnie; mąka; wino; klej kostny; kwas stearynowy. Został wprowadzony zakaz wwozu zapałek sowieckich.

Bułgarja. — Prasa bułgarska nawołuje do bojkotu zboża sowieckiego, zrabowanego wygłodzonej ludności Rosji sowieckiej.

Czechosłowacja. — Dyrekcja Generalna eksploatacji lasów państwowych uważa za konieczne prowadzenie wspólnej walki państw, zaatakowanych przez dumping sowiecki. Tego samego zdania była międzynarodowa konferencja rolna, zwołana w r. b. w Pradze.

Francja. — Rada Ministrów dekretem z dnia 4 października 1930 r. wprowadziła reglamentację przywozu z S.S.S.R.: zboża, mięsa, jaj, cukru, drzewa, lnu, kleju i innych artykułów. Minister handlu podkreślił w wywiadzie prasowym, że zarządzenia te mają na celu obronę wytwórczości narodowej przed dumpingiem sowieckim.

Grecja. — Rząd opracowuje obecnie projekt prawa przeciwko sowieckiemu dumpingowi.

Holandja. — Została ukonstytuowana specjalna komisja rządowa, mająca na celu przeprowadzania badań nad skutkami dumpingu sowieckiego. Rząd został zainterpelowany przez parlament żądaniem przedsięwzięcia środków obronnych. Kooperatywa zakupów centralnego biura Holenderskiego Komitetu Rolnego, będąca centralą zakupów większości holenderskich organizacyj rolnych, postanowiła bojkotować produkty sowieckie, specjalnie zboża i paszę.

Jugosławja. — Minister handlu stwierdził, że europejski kryzys gospodarczy został poważnie zwiększony przez dumping sowiecki: „Jugosławja powinna być przygotowana do walki“. Agencja prasowa Tass komunikuje, że rządy Jugosławji i Rumunji wszczęły rokowania w sprawie opracowania wspólnych metod walki z dumpingiem.

Luxemburg. — Zarządzenia przeciwko dumpingowi sowieckiemu wzorowane są na dekretach, wydawanych przez rząd belgijski.

Łotwa. — Przy Ministerstwie Skarbu powstała Komisja Dumpingowa, której zadaniem jest badanie dumpingu sowieckiego w zakresie lnu, drzewa i wyrobów włókienniczych, oraz obmyślenie środków obrony.

Niemcy. — Na ostatniem zebraniu Ligi Narodów, delegacja niemiecka przeciwstawiała się uchwaleniu jakichkolwiek środków gospodarczych przeciwko Sowietom. Tem nie mniej, jeśli chodzi o same Niemcy i o ich własny stosunek gospodarczy do S.S.S.R., to rząd niemiecki nie omieszkał wprowadzić próbne środki zaradcze, o czem pisaliśmy w zeszycie 30-ym i 32-im.

Rumunja. — Minister Skarbu ogłosił 20 października 1930 r. rozporządzenie, zabraniające wwozu towarów sowieckich, m. in. kaloszy. Kalosze sowieckie, znajdowane na rynku, ulegają konfiskacie. Międzynarodowa konferencja rolna w Bukareszcie obradowała nad środkami zaradczemi przeciwko dumpingowi zboża sowieckiego.

Kraje skandynawskie. — Szwecja, Norwegja i Finlandja są również zaatakowane przez dumping sowiecki. Opinja publiczna i prasa domagają się kategorycznie wprowadzenia utrudnień importu towarów sowieckich, jak również zastosowania bojkotu towarów, które już się znajdują na rynkach wewnętrznych tych państw.

Stany Zjednoczone A-P., — są zalewane przez Sowiety zbożem, drzewem, klejem, węglem. Społeczeństwo amerykańskie, widząc wzmagające się w znacznej mierze z tego powodu bezrobocie, wszczęło energiczną akcję przeciwko dumpingowi sowieckiemu. Przedewszystkiem wystąpiły rozmaite organizacje rolne i gospodarcze, udawadniając w prasie i na zjazdach konieczność walki z zalewem towarów sowieckich. W październiku r.b. Izba Handlowa w New Yorku opracowała memorjał w tej sprawie, wzywający władze prawodawcze i wykonawcze do natychmiastowej energicznej kontrakcji wspólnie z państwami, z któremi Stany Zjednoczone utrzymują stosunki dyplomatyczne. Żądanie było umotywowane dowodami, stwierdzającemi, że S.S.S.R. dąży do wywołania przewrotów w krajach, z któremi utrzymuje stosunki bądź dyplomatyczne, bądź też handlowe. Pomimo tych dowodów, przedstawiciele Sowietów korzystają z wszelkich praw na terytorjum St. Zjednoczonych i w dalszym ciągu prowadzą swą pracę wywrotową. Drugiem poważnem wystąpieniem społeczeństwa amerykańskiego przeciwko dumpingowi sowieckiemu, było wystąpienie „American Federation of Labor“, która jest związkiem związków zawodowych St. Zjedn. A. P. Delegacja Federacji była przyjęta przez p. Lowmana, wiceministra finansów w Waszyngtonie, i oświadczyła m. in.:

„Kongres uchwalił właśnie nowe prawo celne, mające, jak nam mówią, na celu ochronę robotnika miejscowego. W tekście tego prawa powiedziano, między innemi: Wszelkie produkty i artykuły wyrabiane za granicą w więzieniach lub miejscach wygnania nie będą mogły być wyładowywane w żadnym z portów Stanów Zjednoczonych i przywóz ich będzie formalnie zabroniony. Otóż, od kilku miesięcy trwa przywóz do nas budulca, zrąbanego, naładowanego i przewiezionego przez więźniów rosyjskich. Co panowie zamierzają uczynić, aby zabronić przywozu tego budulca?

„Zresztą — dodał jeszcze przedstawiciel Federacji — cała Rosja jest właściwie więzieniem. Czy wolno tam robotnikom organizować się tak, jak uznają za stosowne, tworzyć Związki i dyskutować nad warunkami pracy? Wobec tego wytwórcy nasi mają do czynienia z konkurencją nielojalną, należałoby więc zakazać przywozu do nas wszelkich wogóle wyrobów rosyjskich“.

Wiceminister Lawman przyznał słuszność zupełną delegatowi:

„Istotnie—mówił—wszystkie źródła naturalne i przemysłowe Rosji są skonfiskowane przez rząd sowiecki. Rząd ten mógł więc rozpocząć handel bez wydania jednego choćby centa na koszty zakładowe. A teraz, dla zdobycia rąk roboczych, wziął w niewolę wszystkich mężczyzn, wszystkie kobiety... Niema przemysłu, któryby mógł walczyć skutecznie z takim współzawodnikiem. Jeżeli wobec tego siedzieć będziemy z rękoma założonemi, to pewnego poranku ujrzymy rynek nasz zalany wytwórczością więźniów rosyjskich, fabryki nasze zamknięte, a ulice pełne bezroboczych".

Widzimy przeto, że społeczeństwo St. Zjednoczonych, jak również i rząd, zaczynają rozumieć konieczność walki z zalewem sowieckich surowców i towarów.

Szwajcarja. — Dumping sowiecki dał się we znaki w handlu zapałkami, drzewem, naftą i zbożem. Prasa nawołuje społeczeństwo do bojkotu sowieckich towarów.

Watykan. — „L'Osservatore Romano" staje w obronie głodującej ludności rosyjskiej i dowodzi, że konieczna jest walka z dumpingiem sowieckim w skali międzynarodowej.

Węgry. — Rząd przedsięwziął środki przeciwko wwozowi towarów sowieckich, wzorując się na zarządzeniach rządu francuskiego.

Włochy — nie wydały zarządzeń przeciwko dumpingowi sowieckiemu, pomimo niepokoju, wywołanego dumpingiem we włoskich kołach rolniczych.

Prasa włoska stara się uśpić opinję publiczną, dowodząc, (wbrew oczywistym danym!) że dumping sowiecki nie egzystuje, jeżeli zaś nawet dają się zauważyć pewne jego przejawy, to są one korzystne dla obu(!) krajów.

Polska, pomimo nawoływań w prasie, oraz ostrzeżeń i memorjałów instytucyj zainteresowanych, nie wstąpiła dotychczas na drogę racjonalnej i szerzej pomyślanej obrony swych rynków przed polityczno-gospodarczemi zakusami rządu S. S. S. R.

Błyski Prawdy.

Wyniki kolektywizacji. — Moskiewska *Trybuna Radziecka* w Nr. 108 z dnia 2 sierp. b. r. donosi:... „W roku bieżącym zasiano w Północno-Kaukaskim kraju 12.814 ha buraków cukrowych. Wskutek skandalicznego kierownictwa związku buraczanego w głównych okręgach plantacji buraków — Kropotkińskim i Korenowskim, kolektywy tych ostatnich do-

tyczas jeszcze nie przygotowały się do zbioru buraków. Część kolektywów nie rozpoczęła nawet okopywania buraków. Mrozy, nadejścia których lada dzień spodziewać się należy, mogą zgubnie wpłynąć na urodzaj buraków cukrowych".

A oto przykład „usystematyzowanej" gospodarki państwowej: „W gospodarkach radzieckich Kalinińskiego Kombinatu Cukrowego (Woronieżska gub.) w ciągu pierwszej dekady września zebrano zasianych buraków z 200 ha, zamiast z planowanych 10.000 ha. Powolne tempo zostało spowodowane deszczami, oraz konkurencją między gospodarkami radzieckiemi. Np. we wsiach Koryż i Zwanoje 3 agentów różnych sowchozów werbuje siłę roboczą"... (*Tryb. Radz.* Nr. 104 z dn. 22 IX. 30 r.).

...„Kochanowicze rej. Oświejski. W kolektywie im. Karola Marksa panują wprost skandaliczne nieporządki. Indywidualni gospodarze szykują się już do młócki, a nasi kolektywiści, zamiast być wzorem dla innych, zaniedbują swoją pracę zupełnie. Zboże leży zżęte na polu, niepowiązane w snopy, gnije i wyrasta. Podobnie ma się rzecz z koniczyną i sianem. Członkowie kolektywu, zamiast pracować, kłócą się między sobą, a maszyny rolnicze, żniwiarki — leżą bez użytku i rdzewieją. Podobne stosunki panują też w kolektywie Woroszyłowa". (*Tryb. Radz.* Nr. 97 z dn. 4. IX 30 r.).

Żydzi zbierają plony swojej akcji nienawiści bliźniego. — „Na Białorusi znów mamy nowy atak antysemicki, na który organizacje miejscowe z opóźnieniem i słabo reagowały. W tych dniach w fabryce fornierów w Witebsku grupa antysemitów zbiła kamieniami żonę dyrektora fabryki i z okrzykami „bij żydów" rzuciła się na robotników żydów, zajętych przy pracy w fabryce... Antysemicki ten wypad odbył się w oczach innych robotników-komunistów innych narodowości, którzy nic nie zrobili, by powstrzymać antysemitów... Powyższe fakty nie znalazły należytej oceny ze strony miejscowych organizacyj. Antysemicki wypad w witebskiej fabryce fornierów nie jest pierwszym tutaj wypadem"... (*Tryb. Radz.* Nr. 102 z dn. 17.IX. 30 r.).

Sowieckie uprzemysłowienie.—Korespondent *Trybuny Radzieckiej* (Nr. 106 z dn. 27.IX. 30 r.). A. Narymski pisze z Noworosyjska: ...„W maju r.b. puszczono w ruch stację elektryczną w Noworosyjsku, która miała dostarczać prąd następującym fabrykom: „Proletarij", „Oktiabr", „Orioł" i „Tytan". Od chwili rozpoczęcia pracy w elektrowni, wyżej wymienione fabryki usunęły swoje maszyny, lecz cóż z tego wyszło? Oto stacja elektryczna ciągle kuleje, prawie codziennie się psuje i przerywa pracę, wobec czego razem z nią stoi nieczynnych

siedem fabryk... Administracja fabryki przysyła mówców, którzy często zwołują zebrania fabryczne, na których nawołują robotników, by pracowali ze wszystkich sił, bo na fabryce powstała wyrwa. A jakżeż my będziemy pracowali, kiedy maszyny stoją? Nocą na drugiej zmianie bywa ciemno, jak pod ziemią. Nie przemówienia nam potrzebne w tej chwili, a prąd elektryczny!“...

Ludność katolicka walczy z bezbożnictwem.— Pomimo akcji antyreligijnej i strasznych prześladowań, ludność katolicka S.S.S.R. dzielnie staje w obronie wiary Chrystusowej. Potwierdzenie tego znajdujemy w prasie bolszewickiej, która nieustannie alarmuje o nieuległości Polaków-katolików. *Tryb. Radziecka* (z dnia 2.VIII. b.r.) podaje szereg wiadomości... „w hucie „Komintern”, w Bobrujsku, na początku r. 1928-go zorganizowano u nas koło „wojujących bezbożników“. Wśród naszych robotników Białorusinów, a szczególnie Polaków, panuje jeszcze fanatyzm religijny. Jedynem dziełem tego kółka było wysłanie tow. Karpowicza na jednomiesięczne kursy antyreligijne. Karpowicz po przyjeździe nawet nie powiedział, gdzie był i czego się uczył“...

...„We wsi Michałówka (rej. Emilczyński, na Wołyniu) kilka kobiet: St. Korzewicz, P. Przygodzka i M. Ostrowska jest pod wpływem agitacji religijnej: krzyczą, że do śmierci nie pójdą do kolektywu, że nienawidzą komsomolców i t.d.”...

...„Komsomolec Antoni Zajączkowski i pionier Bronek Przygodzki, obaj ze wsi Zielenicy, rej. Baraszowskiego poszli do kościoła do Uszomierza i Baraszów, gdzie się spowiadali“...

...„niektórzy pionierzy w Samhorodku na Berdyczowszczyźnie uczęszczają do kościoła, a nawet usługują księdzu (Zalewski Aleksander i Zinajewicz Roman)“...

Opłakany stan ładunków zboża w S.S.S.R.—„Przeciętny ładunek zboża w ciągu doby na wszystkich kolejach jest mniejszy od zakreślonego planu. Za 1-ą pięciodniówkę sierpnia niedoładowano 33,6 proc. Na kolejach Ukrainy niedoładowanie wynosiło 31,1 proc., na Południowo-Wschodzie, Półn. Kaukazie — 28,4 proc., Środk. Azji — 62,9 proc., Uralu — 44,4 proc. i Zakaukaziu — 27 proc. Plan ładunków w Leningradzie jest przed groźbą zerwania. W porcie stan ładowania nie zmienił się. Wiele okrętów oczekuje wyładowania i załadowania”... (*Tryb. Radz.* Nr. 93 z dn. 25.VII. 30.).

Notatki bibljograficzne.

Post-scriptum do enina. Napisał *F. A. Ossendowski*, jako broszurę 24-stronicową, a zarazem jako przedmowę do drugiego wydania swojej głośnej książki *„Lenin"*, o której pisaliśmy w 28 zeszycie. Przeczytanie *„Post-scriptum"* zalecić możemy każdemu, interesującemu się zagadnieniami antykomunistycznemi, gdyż, zdaniem naszem, mała ta broszurka przedstawia bodaj większą wartość, niż gruby tom *„Lenina"*. Autor wylicza w niej szereg źródeł i dowodów historycznych, na których oparł swoją biograficzną opowieść o Leninie, a zarazem odpiera zarzuty krytyki. Ze swej strony zaznaczamy, że nie stawialiśmy autorowi zarzutu niewykorzystania źródeł sowieckich i innych o życiu Lenina, natomiast wyrażamy zdanie, że autor *„Lenina"* zbyt bezkrytycznie posługiwał się sowieckiemi wydawnictwami, zapominając o ich tendencji tworzenia legendy wokół osoby, życia i czynów Lenina. Lenin był genjuszem myśli destrukcyjnej i potworem i degeneratem ducha. Dzieje ludzkości nie znają podobnego jemu łotra, który byłby sprawcą tylu nieszczęść narodów i niszczycielem cywilizacji na tak olbrzymią skalę. To właśnie należy dobitnie zaznaczać, inaczej rodzą się nieporozumienia w rodzaju tych, jakie książka F. A. Ossendowskiego wywołała.

Rewolucja bolszewicka od wewnątrz. Napisał *Ks. A Szymański*, prof. Uniwersytetu Lubelskiego. Broszurka ta, licząca 18 stronic, jest odbitką z „Przeglądu Powszechnego", wydawanego w Krakowie. Autor, znany już szeroko społeczeństwu polskiemu z poprzednich swoich cennych prac, zawarł w obecnej małej rozprawie znakomitą analizę pamiętników Lwa Trockiego (*Moje życie*, Warszawa, 1930), głównego współpracownika Lenina w organizowaniu rewolucji komunistycznej w Rosji. Analizując życie Trockiego-Bronszteina, autor oświetla amoralność środowiska komunistycznego i wskazuje na nienawiść, jako na główny motor działalności socjalistów i komunistów. Rozprawę ks. A. Szymańskiego gorąco zalecamy naszym czytelnikom.

Wpływy rewolucji bolszewickiej. Napisał *ks. A. Szymański*. Jest to odbitka z „Prądu", stronic 24, Warszawa 1926. — Praca ta obejmuje treść wykładu, wygłoszonego na V Kursie Społecznym Stowarzyszenia Akademickiej Młodzieży „Odrodzenie". Autor bada przyczyny wpływu bolszewickiej rewolucji na narody cywilizowane, charakteryzuje poszczególne typy rewolucyj i wskazuje drogi przeciwdziałania komunizmowi.

Przegląd Gospodarczy w zeszycie 22-gim b. r. podaje artykuł *Stanisława Glassa* p. t. *„Drugi rok planu pięcioletniego"*. Autor, opierając się do źródłach sowieckich, dochodzi do wniosku, że plan pięcioletni uprzemysłowienia Sowietów załamuje się. W tymże piśmie w zeszycie 21 b. r. znajdujemy bardzo rzeczowy i udokumentowany artykuł *Adama Barszczewskiego* p. t. *„Dumping sowiecki"*, uzupełniający niejako informacje, ogłoszone przez nasz miesięcznik.

Czytanki świąteczne, popularne czterostronicowe wydawnictwo „Dobrej Prasy" w Płocku (Piekarska 5). Wyszły znowu nowe numery, a mianowicie Nr. 23 p. t. *„Do szeregu!"* i Nr. 24 p. t. *„Zjednoczenie serc"*. Czytanki są doskonałym materjałem propagandowym, zwłaszcza dla wsi. Cena 5 groszy, w setkach 3 gr. za egzemplarz.

L'Eglise catholique et la Persécution Religieuse dans la Russie soviétique. Par *Edmond A. Walsh, S. J.* — Jest to 27-stronicowa dużego formatu praca, podająca w językach francuskim i angielskim treść referatu, wygłoszonego przez autora na Powszechnym Kongresie Prasy Katolickiej w Brukseli w dn. 1—2 września b. r. Pracę tę zalecić należy nietylko jako piękną co do formy, ale i bardzo gruntowną i głęboką co do treści, opierającą się na dokumentach i faktach.

Przesyłka pocztowa opłacona ryczałtem.

La Russie Économique et Sociale 1930. Książka wydana w Paryżu staraniem *L'Association Financiere, Industrielle et Commerciale Russe,* zawiera 14-cie poważnie udokumentowanych prac o obecnej sytuacji gospodarczej Sowietów. Prace te dotyczą: zagadnień agrarnych, kolektywizacji rolnictwa, stanu przemysłu, komunikacji, handlu zagranicznego, przemysłu naftowego, finansów, pieniędzy sowieckich, sytuacji chłopów i robotników, stosunku Rosji bolszewickiej do całego świata. Na 225 stronach książki znajdujemy taką obfitość dokumentów, że książkę tę można śmiało uznać że najbardziej źródłową pracę o stanie gospodarczym bolszewickiego państwa. Adres wydawców: 3, rue Nicolo, Paris (XVIe).

A Challenge to Christendom! Angielska ta broszura wydana została przez główne biuro *Christian Protest Movement* w Londynie. Podaje materjały w związku z akcją protestancyjną przeciwko prześladowaniu religji w Sowietach.

„Walka z bolszewizmem".

Warunki przedpłaty w Warszawie i w kraju kwartalnie z przesyłką pocztową 3 zł. Cena pojedyńczego zeszytu 1 zł. Zagranicą przedpłata półroczna z przesyłką pocztową 1 dolar Konto czekowe w Poczt. Kasie Oszczędn. Nr. 14-738.

Adres Redakcji i Administracji: **Warszawa, Widok 5 m. 1.**
godziny przyjęć: 16-18, telefon 342-30.

Wydawca: Janusz Wierusz-Kowalski. Redaktor: Henryk Glass.

Drukarnia Józef Popiel i S-ka, Warszawa, Chłodna 27, tel. 77-45.